

En litet friaräventyr från 1920-talet berättad av Hjalmar Ottosson. Han kallade den:

EN UNG MANS VÄG TILL EN BO-PIGA.

Som ni vet var det vanligt med bohelig uppe vid Ursvattenboan någon gång under somrarna för att förgylla den grå vardagen. Det var många bostugor där uppe och minst lika många flickor. Och därmed kunde ibland litet romantik blandas med i leken.

En ung kille från byn hade varit med på bu-helgen. Efteråt kunde han inte glömma en av flickorna där uppe. Han bestämde sig för att gå dit igen. Kanske skulle han få tillfälle att på nytt få prata med henne som han längtade så mycket efter.

Det var sent en lördagskväll. Dagsverken var långa på den tiden. Äntligen skulle den nya vita lärtsskjortan och bästa rocken på. Med raska steg och i djupa tankar gick han upp för berget Snart var han framme vid Stormyren. Där stannade han och vilade en stund. Han tänkte på att han inte visste vad sann och uppriktig kärlek betydde. Men att han var tokig i jäntan där uppe, det visste han.

Kvällen var ljus och varm. Precis som en jämtländsk sommarnatt skall vara. Men plötsligt hörde han åskan mullra långt borta och mörka moln började visa sig hotande i söder. Myggen irriterade också mer och mer. Han skyndade på sina steg. Äntligen var han framme på bo-vallen. Nu börjar det verkliga livet, tänkte han när han försynt knackade på dörren några gånger. Men ingen kom och

öppnade. Han ropade och slog hårt på dörren. Ja, så hårt att det gjorde riktigt ont i handen. Han gick runt stugan några gånger. Nu började det regna och åskan kom allt närmare. Vad skulle han göra? Han hade lust att sparka upp dörren. Då fick han se en stege mot lagårdsväggen. Den hämtade han. Nu gick det lätt att komma upp på taket och därifrån upp på skorstenen. Nu forsade regnet ner. Det tänkte han inte på. Den enda tanke han hade var den att om det så gällde livet så skulle han se hur det stod till därinne i stugan. Glömd var den nya skjortan och den fina rocken. Det gick fort att komma ner genom skorstenen. Sot och aska rök över det nyskurade golvet när en drypande våt och kolsvart varelse kom framhoppande ur den öppna spisen just som en väldig åksmäll hördes. Därinne, satt två vettskrämde flickor.

Den kvällen blev det inte något frieri men med åren fann de varandra och han fick sin drömbrud. Hon blev hans stöd genom livet tills döden skiljde dem åt.

Nedtecknat av Anne-Marie Palmqvist